

5 Sterren

Colofon

Copyright 2024 Mijnbestseller Nederland

Auteur: Ayda Verbrughe

Foto's omslag: Jasper Bal

Opmaak: Merlinna

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor papa en mama

1.

Het was op de dag af precies 3 maanden geleden dat zij aan het graf van haar ouders en dat van haar broer had gestaan. Ze probeerde toen verbinding te maken met haar dieper liggende gevoelens. Eigenlijk voelde zij zich behoorlijk in de steek gelaten, door alle mensen die haar ontvallen waren door de dood. Haar zussen zag ze al jaren niet meer – in haar ogen waren ze eigenlijk al tien jaar dood verklaard. Ze had destijds besloten om hen nooit meer te willen zien, omdat zij haar te vaak pijn hadden gedaan – het voelde alsof zij beiden haar persoonlijke groei op dat moment in de weg stonden. Haar zussen, Yvette en Cecile, hadden zo hun eigen plannen gemaakt voor de toekomst. Nadat ze Gerry's leven verwoest hadden, door hun achterlijke acties om hem moedwillig onderuit te halen en tot in zijn ziel te kwetsen. Tussen de zussen was er ook geen contact meer. Die bewuste dag, toevallig ook ooit de trouwdag van haar ouders, was er iets geknapt bij Ida. Starend naar haar broers graf, bedacht ze een plan om iedereen die ooit zijn lichamelijk herstel in de weg had gestaan, te laten boeten.

Roel, die lieve Roel, wat had hij prachtige dingen gedaan. In zijn veel te korte leven had hij vele reizen gemaakt. Bij zijn geboorte was er wat mis gegaan, waardoor hij lichamelijk nooit zo goed uit de weg kon. Zijn jeugd bestond vooral uit bezoeken aan het ziekenhuis – hij onderging talloze operaties om hem een betere mobiliteit te kunnen geven. Bij de laatste operatie was er zoveel mis gegaan, dat besloten werd het zo maar te laten. In die tijd werd hij erg gepest op school, omdat hij vaak afwezig was vanwege al de operaties en de nacontroles daarvan in het ziekenhuis. Daarna brak er een periode aan waarin hij begon met tekenen en schilderen en al snel besloot stad en land af te gaan, om inspiratie op te kunnen doen. Hij reisde altijd alleen en nam dan zijn schilderspullen mee, om overall mooie schetsen te maken en soms ook werkte hij zijn kunstwerken op locatie af. Als hij nog geleefd had, was hij vast een beroemd kunstenaar geworden. Zijn plannen waren altijd groots, vooruitstrevend en succesvol. Een afschuwelijk ongeluk had een einde aan zijn leven gemaakt.

Ilona, zijn vriendin destijds, had hij ontmoet op een van zijn reizen. Zij zouden de desbetreffende dag naar de Waddeneilanden gaan. Het plan was om alle eilanden te bezoeken en er een mooie reportage van te maken. Ilona zou er een reisverslag in boekvorm van maken en Roel zou bij elk hoofdstuk een impressie schilderen van het eiland waar ze dan zouden verblijven. Zij zijn daar echter nooit aangekomen. Op het station waar zij hun derde overstap zouden maken richting het noorden van het land, werd Ilona van achteren aangevallen door een gevaarlijke gek, die haar voor de trein dreigde te duwen onder bedreiging van een

knipmes. Roel, zo verliefd als hij was, sprong er in een reflex tussen en belandde daardoor op het spoor, waar op datzelfde ogenblik een trein passeerde die het station niet aan zou doen. Roel was zo beschadigd door deze val, dat hij op slag de dood vond. Ida was voor haar gevoel altijd Roel's kleine zusje gebleven en was door dit afschuwelijke ongeluk lange tijd ontroostbaar geweest. Jarenlang vocht ze om dit noodlot van haar broer een plek te kunnen geven. Voor haar gevoel was Roel altijd bij haar, om haar bij te blijven staan als ze het moeilijk had.

Waar zij op dit moment over aan het dubben was, was het feit dat ze de laatste tijd sterk was gaan twifelen, of de tragische dood van Roel wel echt een ongeluk was geweest? Was Ilona niet gewoon jaloers geweest op Roels successen en wilde ze zijn prachtige plannen zelf ten uitvoer brengen? Na zijn dood is ze immers die trip naar de Waddeneilanden alsnog gaan maken en heeft ze er een zeer succesvol reisverslag over gemaakt, met prachtige illustraties erbij. Het is een bestseller geworden, notabene! Ida zon op wraak en was Ilona al weken aan het volgen. Diep van binnen wist ze dat er ooit een dag zou zijn, dat er gerechtigheid zou komen. Ze zou het mysterie rond Roels dood op gaan helderen!

...

Ida verbleef pas een jaar in haar flatwoning en moest nog een beetje haar draai zien te vinden. Het was een heerlijke woning op de eerste verdieping. Ze had geen benedenburen, want alle opbergruimtes annex fietsenschuurtjes van de bewoners lagen onder de woningen. Naast haar woonde een fantastisch leuk stel. Zij heetten Kiki en Lars en waren al zeven jaar bij elkaar. Ze hadden twee zoontjes, Tim en Luuk, die beiden op de flat geboren waren. Het waren erg leuke knulletjes van 3 en 5 jaar oud. Vaak kwamen zij naar Ida toe, als zij thuis arriveerde na haar werk en kwamen dan om met Charlie te knuffelen. Dat was Ida's kat, waar ze eigenlijk een vreemde band mee had. Feitelijk was er geen klik tussen haar en het beest, maar zij tolereerden elkaar. Daarom was Ida zo blij als de jongens weer eens met Charlie kwamen knuffelen – kreeg hij tenminste nog eens een werkelijk gemeente knuffel.

Ida was aan het begin van de galerij komen wonen en had dus maar één stel burens naast haar. Boven haar woonde er een ouder stel. Ze vond het maar domme tuinkabouters. Ze hadden een hond en die was vaak aan het blaffen – middenin de nacht ging hij dan tekeer en deed hij haar recht op in haar bed belanden. Ida had er al eens over geklaagd, maar het stel was onverbiddelijk. Ida moest maar oordoppen indoen, hadden ze gezegd. Boos was ze weggelopen en had haar

voordeur met een ferme klap dichtgesmeten. Woest was ze, dat ze gewoonweg niet serieus werd genomen door dat stelletje lelijke freggles!

Ida had die nacht slecht geslapen, de hond van haar bovenburen had haar weer eens uit de slaap gehouden. Ze besloot met de verhuurder te gaan bellen, ‘want zo kon het toch niet langer!?’ . Haar eerste bezoek van die dag was pas rond half twaalf, dus er was nog voldoende tijd om een belletje te doen. Rond tien uur was ze zover en hoopte dat de medewerkers bij de woningbouwvereniging niet massaal bij het koffiezetapparaat zouden staan. Haar oproep werd in de wacht geplaatst, het zou hooguit twee minuten gaan duren, als ze de ingesproken vrouwenstem zou moeten geloven. Uiteindelijk werden dat er acht. Ze kreeg een buitengewoon vriendelijke medewerkster aan de lijn die zichzelf voorstelde als Carly. Die hoorde Ida’s verhaal in alle rust aan. Ida besloot ook maar te vertellen dat ze ook vaak last had van de geluiden van hun televisie. Ze kon soms gewoon letterlijk horen, welke programma’s die twee sukkels aan het kijken waren! Gelukkig was het na 22.00 uur altijd weer rustig, want die twee lagen er altijd vroeg in. Carly vertelde me dat ze wat betreft de tv-geluiden weinig kon uitrichten, want dat viel onder de noemer ‘leefgeluiden’ en dat had ze maar te accepteren, hoe vervelend dat ook was. Voor het geblaf van de hond, zou ze een verslagje bij moeten houden. Ze moest dan over een paar weken genomen moeten noteren hoe vaak en wanneer die hond voor overlast zorgde. Ida zei: ‘Dus daar doen jullie op dit moment helemaal niets aan?!’. Helaas kon Carly op dat moment niets voor Ida betekenen en daarom besloot ze de vriendelijke jongedame te bedanken voor het aanhoren van haar persoonlijke shit en zei dat ze hoopte dat het niet een keer zou gaan escaleren.

Ida was teleurgesteld, maar besloot zelf een oplossing te bedenken. Een paar maal per dag liep die toverkol met dat misselijke beest onder haar balkon door om hem uit te laten. Ida kende na een jaar de uitlaattijden ondertussen wel uit haar hoofd! Had ze in de koelkast niet van die leverworst liggen, die al drie weken over de datum was? Iedere keer vergat ze die weg te gooien, maar nu kon ze de worst goed gebruiken om er een briljante oplossing voor haar probleem mee te verzinnen! Ze sneed de worst in stukken en strooide die uit onder haar balkon. Als dat rotbeest daar niet goed ziek van zou worden, dan wist ze het niet meer! De worst bleek al bijna een maand over de datum te zijn, dus het plan zou vast en zeker lukken! Een paar stukken gooide ze ook wat verder richting de flat van Kiki en Lars, zodat een eventuele verdenking ook op hen zou kunnen vallen.

Ida sloot met een tevreden gevoel haar schuifpui en vertrok van huis voor haar eerste afspraak die dag. Ze zou een oudere man gaan begeleiden, die eigenlijk naar een verzorgingstehuis zou moeten, maar daar was nog geen plaats. Ze mocht als een soort van gezelschapsdame met hem gaan wandelen en hem bezighouden met kaartspelletjes. Vaak spraken ze langdurig over de vele boeken die hij vroeger had geschreven. Ze lagen keurig gerangschikt op volgorde van publicatie, in stapels naast hem op een bijzettafeltje. Elke keer nam hij ze ter hand als Ida voor een kopje thee zorgde en haar verslag van de dag schreef. Steeds vertelde hij dan dezelfde verhalen, over hoe ze destijds tot stand waren gekomen. Hij wist het nog precies, maar het korte verleden was verdwenen – in zijn gedachten was alleen plaats voor het heden. Zijn zoons hadden Ida ingehuurd en betaalden een erg goede beloning voor haar diensten. Ze hield van haar werk en was erdoor in staat om de goede kanten – die ze heus wel in zich had – een beetje op te vijzelen.

‘Goedemorgen Simon!’, mijnheer keek haar vragend aan. ‘Bent u degene die komt strijken?’. Hij dacht dat Ida de thuisondersteuner was. ‘Nee Simon, ik ben Ida. Wij wandelen en kaarten altijd samen’. Door Ida’s vriendelijke lach besloot Simon de deur verder open te doen en liet haar binnen. Ze wachtten tot een van de verzorgden was geweest, die hem altijd kwamen helpen met wassen en aankleden. Daarna gingen ze naar buiten voor een blokje om. Ida was erg goed in haar werk. Door alles wat ze in haar jeugd had meegemaakt kon ze precies aanvoelen wat een hulpbehoevende nodig had. Ze leverde altijd zorg op maat, precies afgestemd op de persoonlijke behoeften van de hulpvrager. Na het wandelingetje door de wijk, dronken Ida en Simon nog een kopje thee samen. Terwijl Ida haar verslagje begon te typen op haar werklaptop, pakte Simon zijn boeken ter hand en vertelde de mooie verhalen, die Ida inmiddels wel kon dromen. Daarna pakte ze haar spullen in en samen legden ze nog een kaartje. Daarna vertrok ze weer, om af te reizen naar haar laatste bezoek van die dag.

Tonny stond haar al op te wachten bij de deur. Ida wist nog te herinneren dat zij haar wantrouwend had bekeken toen ze aan haar deur stond, de allereerste keer. Van dat wantrouwen was niets meer over. Tonny zag Ida graag komen. Samen hadden ze al vele succesjes geboekt – Tonny was met stappen vooruit gegaan, in 5 weken tijd! De eerste drie keer bleef ze maar doorzagen over de huishoudelijke hulp die haar werk niet goed deed en de buurvrouw die niet aardig was, maar haar toch bleef uitnodigen op de koffie. Na die drie weken kwam er ineens een omslag en kon ze haar verdriet laten zien aan Ida. Tonny’s man was vier jaar geleden plotseling overleden op de dag dat ze 40 jaar getrouwd waren. Ida kon goed begrijpen hoe moeilijk dat moest zijn geweest voor Tonny. Gelukkig kon ze haar

de laatste weken heel gemakkelijk op een ander spoor zetten, zodat de demonen die in haar hoofd rondspookten sinds het overlijden van haar man Teun, voor even verdreven werden. Ida verliet weer een zeer tevreden mens en reed naar haar huis terug. Gelukkig was het niet druk op de weg en had ze nog alle tijd voor een snelle boodschap, op het nabij haar huis gelegen winkelcentrum.

Toen ze thuis kwam in het flatgebouw waar ze woonde en haar brievenbus leegde, zag Ida vanuit haar ooghoek de bovenbuurvrouw aan komen lopen. Ze had net die blafkeffer uitgelaten en zei Ida goedendag. Ida zei niets terug. Waarom zou ze gedag zeggen tegen iemand die haar niet serieus nam en haar had gezegd dat ze maar oordoppen in moest doen tijdens het slapen, zodat ze geen last van het geblaf zou hebben van haar hondje? No way, dat ze tegen dat mens nog wat zou zeggen! Ze hoopte van harte dat het hondje van de leverworst had gegeten die middag en behoorlijke buikpijn zou gaan krijgen! Met een lekker gevoel van overwinning stapte ze haar flat binnen en aaide Charlie over zijn koppie. Het was al half zes, dus ze besloot Charlie meteen zijn half blikje voer te geven. Met een glas wijn dook ze op de bank en keek haar serie. Eigenlijk moest ze een hapje eten gaan maken, maar ze was veel te moe, vanwege het korte slapen. De wijn gaf haar een heerlijk, rozig gevoel. Ida liet Charlie naar buiten, strompelde terug naar de bank, trok het fluffy bankdekentje over zich heen en viel al snel in een diepe slaap.

2.

Ida schrikt wakker uit een vreemde droom. Ze loopt naar de keuken, valt bijna over een miauwende Charlie, waardoor ze voor even haar evenwicht dreigt te verliezen. Uit de koelkast pakt ze een fles tomatensap en schenkt zichzelf een glas in. Ze neemt een flinke slok en laat het rode goedje lekker door haar keel glijden. Charlie blijft maar miauwen – hij wil waarschijnlijk naar buiten, dus strompelt ze richting haar achterdeur en laat hem het balkon op. Ze draait de deur terug in het slot en loopt richting haar toilet aan het einde van het halletje bij haar voordeur. Op de vloer in de hal ziet ze vieze voetstappen – waarschijnlijk hebben haar boots een vies spoor achtergelaten in de hal na alle regen die gevallen is die middag. Ze gaat haar behoefte doen en wast haar handen. Ze klikt daarvoor even het licht aan in het toilet om op de kalender te kijken wie er ook alweer jarig is binnenkort. De negende is haar nicht jarig geweest, ziet ze en ze besluit die straks even te mailen. Ze draait de kraan van het fonteintje open om haar handen te wassen en schrikt van al het rood op haar handen. What the fuck is dit nu weer? Ze schrikt ervan en begint als een malle haar handen af te spoelen – met drie pompjes zeep krijgt ze gelukkig al het rood weggespoeld. Het licht in het toilet doet ze uit, maar knipt het licht in de hal aan, om de vreemde voetsporen te bestuderen, die ze even daarvoor gespot heeft. Ze ziet dat het helemaal geen zand- of moddersporen zijn. Ze slaat haar hand voor haar mond...! Het zijn bloederige voetstappen!!! OMG! Van schrik rent ze terug haar woonkamer in en doet de deur met een klap dicht.

In haar keuken neemt ze een glas kraanwater en gooit de fles tomatensap resoluut in de afvallemmer. Ze kan even niets ‘roods’ zien. Voor ze naar de bank loopt ziet ze ineens haar zwarte vest met capuchon op de grond liggen en raapt het op. Het vest ziet er plakkerig uit. Ze pakt het voorzichtig tussen twee vingers op en transporteert het – zover mogelijk van haar vandaan houdend – naar de hal, waar ze het achter de deur behoedzaam laat vallen. De deur sluit ze direct weer. Ze kan zich niet herinneren dat ze dat vest gisteren aan had en raakt van dat idee nog meer in de war. Ze besluit Alfredo te bellen. Ze kent hem pas een week of vijf, maar het contact met hem voelt heel goed. Alfredo is een boerenzoon, die ze heeft leren kennen op een stapavondje met Angelie. Het klikte meteen tussen hem en Ida, dus het voelt voor haar wel goed om hem hierover in te lichten.

Alfredo neemt direct op en vraagt hoe het ermee is. Hij zit in de auto, maar belooft haar over een kwartiertje terug te bellen als hij thuis gearriveerd is. Ida baalt dat ze niet meteen haar verhaal kan doen. Ze wil eigenlijk kijken of ze post heeft,

want ze verwacht reisbescheiden voor een trip naar Dublin. Met Alfredo heeft ze dit uitstapje gepland, om elkaar wat beter te leren kennen. Het is een typische Ida-actie – lekker spontaan dingen veel te snel inplannen. Maar Fredo vond het een leuk plan en roemde haar om haar heerlijke, impulsieve gedrag. Ida durft niet door de hal te gaan en besluit – lekker omslachtig – om via haar balkon naar de voorkant van het flatgebouw te gaan. Ze doet haar balkondeur open en laat Charlie binnen die haar smekend vanaf de buitenzijde aankijkt. Ze neemt de sleutel mee en draait de deur van buitenaf op slot. Ze klimt over de balkonrand en laat zichzelf behoedzaam op de grond zakken. Daar trapt ze in de half bedorven stukken leverworst, die ze een dag van tevoren daar zelf neergegooid heeft om als dodelijk lokaas voor de blafkeffer van de bovenburen te dienen. Ze veegt haar schoenzolen af aan het gras en stapt dan voorzichtig door het hoge gras richting de voorkant van het gebouw. De deur gaat al open, want Sjors, de buurman van drie deuren verder komt naar buiten. De eerste keer dat zij hem zag had ze meteen mot met hem. Hij bemoeide zich toen met Charlie en daar reageerde ze zo fel op, dat ze nu besloot meteen haar excuses aan hem aan te bieden. Gelukkig wuift hij die meteen weg en zegt haar dat het niet zo erg geweest was. Hij vraagt haar of het goed gaat met Charlie en Ida zegt hem dat het top gaat. Hij bekijkt haar van top tot teen met een nieuwsgierige blik. Ida wenst hem een fijne avondshift toe, want hij zegt haar dat hij eigenlijk haast heeft, omdat hij moet gaan werken. ‘Zo, dat is ook weer opgelost’, denkt ze. Ze opent haar brievenbus en realiseert zich dan ineens dat ze haar telefoon binnen heeft laten liggen. Ze ziet dat ze de tickets voor Dublin binnen heeft gekregen en sluit haar brievenbus weer. Het slot hapert, dus ze moet wel drie keer draaien voor het deurtje eindelijk dicht gaat. Voor ze naar haar voordeur wil lopen, ziet ze ineens Alfredo voor de entree staan. Ze laat hem binnen en vliegt hem om de hals. ‘Hoe kom jij hier zo terecht’, vraagt ze. ‘Je nam je telefoon niet op, dus ik besloot maar meteen naar je toe te komen’, zegt hij.

‘De tickets voor Dublin zijn binnen’, zegt ze heel trots en blij, maar tegelijkertijd denkt ze aan de bebloede voetstappen in de hal van haar flat. Ze wil Alfredo eerst vertellen wat er is, voor ze haar appartement gaan betreden. Hij geeft haar zijn jas en samen lopen ze een rondje richting het winkelcentrum. Met horten en stoten vertelt ze haar verhaal aan hem. Alfredo kijkt bedenkelijk, maar vindt het tegelijkertijd ook wel spannend. ‘We gaan zo wel even binnen kijken’, zegt hij en slaat zijn arm stevig om haar schouders. Hij kust haar en kriebelt zachtjes in haar hals, waardoor Ida wat prettige spanning voelt opkomen. Fredo heeft de kwaliteit om Ida steeds weer snel te kalmeren, als ze weer eens in paniek is om iets. Heel vreemd is dat wel eigenlijk, want in haar werkzaamheden bij de cliënten merkt ze

weinig van die paniekaanvallen. Het lijkt erop of ze zich expres kwetsbaar op wil stellen naar hem toe, om hem het gevoel te geven dat hij haar in zijn macht heeft. Dat is echter een groot misverstand, want Ida weet over het algemeen heel goed waar ze mee bezig is. Behalve deze late middag dan, want die vreemde voetstappen in de hal en dat bloed aan haar handen – ze is er helemaal confuus van.

Ida en Alfredo besluiten samen het flatgebouw weer binnen te gaan. Met trillende handen opent ze de voordeur van haar flat. Dan hoort ze plotseling de indrukwekkende geluidsignalen van een naderende ambulance.

3.

Ida's oudste zus Yvette, leek van de aardbodem verdwenen sinds hun moeder was overleden. Yvette heette geen Yvette meer, maar liet zich Isolde noemen. Ze was verhuisd naar het westen van het land en was daar een nieuw leven begonnen. Onlangs kwam haar ter ore dat ze naar Tibet was gegaan om zichzelf terug te vinden. Van die bijzondere trip had ze een reisverslag geschreven. Vroeger was de band tussen Yvette en Ida ontzettend goed geweest, maar sinds Ida volwassen was geworden, kon Yvette haar niet meer bespelen, manipuleren en haar klein houden. Zolang Yvette de grote zus uit kon hangen was de relatie goed geweest. Zij had Ida kennis laten maken met vele kunstvormen, zoals het kijken naar kunst en het luisteren naar muziekinstrumenten, waardoor Ida nog steeds graag naar musea ging en naar recitals ging om naar de prachtige klanken van de klassieke muziek te luisteren. Vaak deed ze dat alleen, want dan kon ze alles veel beter binnen laten komen of op haar in laten werken. Yvette was uiteindelijk aan het conservatorium gaan studeren na een mislukte start op de kunstacademie en was violiste geworden. Ze speelde vaak samen met bekende solisten, die tot de groten der aarde gerekend konden worden. Ida ging beroepsmatig een heel andere kant verkennen, dus vanaf dat moment konden zij elkaar eigenlijk niet meer vinden.

Ze had in de basis eigenlijk wel mooie dingen meegekregen van Yvette, maar hun band was zo ontzettend veranderd, dat het pijn deed elkaar nog langer onder ogen te komen. Yvette had nog jarenlang geprobeerd om Ida een bepaalde kant op te duwen, maar die liet zich niet langer manipuleren en had op een dag zichzelf zo krachtig verweerd tegenover haar grote zus, dat Yvette het verder wel uit haar hoofd liet om Ida nog langer te beïnvloeden. Ida voelde zich bevrijd van het juk en kon toen eindelijk gevoelsmatig wat meer afstand nemen van het gemanipuleer.

Als Yvette nog weleens in haar gedachte kwam, dan voelde Ida zich akelig worden van binnen – het leek dan alsof er een cactus in haar binnenste naar boven kwam gekropen, die zijn stekels in haar keel vastzette. Alleen al het idee dat ze Yvette weer zou ontmoeten, maakte haar ziek van binnen. De onrust die ze op voelde komen door er enkel aan te denken, deed haar huiveren. De keuze om Yvette nooit meer in haar leven toe te willen laten, werd daarmee nogmaals bevestigd. Ze ademde diep in en uit en voelde dat haar diepste binnenste haar hielp om de negatieve, diepere gevoelens te verdrijven.